

Witte nog

VAARWEL HUIZE ST. CATHARINA.

Het verhaal wordt verteld door Toos van Lieshout, Frans van Mierlo, Erik Willems en Johan Bax.

We vertellen vandaag over het einde van het Liefdesgesticht Huize Sint Catharina en het einde van het Patronaat. Automatisch hebben we het dan over het Welzijnswerk einde 19^e eeuw en begin 20^e eeuw.

Eerst even iets over de situatie in die tijd.

Brabant was een arm boereengebied. Het bisdom zorgde via kloosters voor onderwijs en welzijnswerk. Het welzijnswerk bestond voornamelijk uit zorg voor hulpbehoevende ouderen.

De parochies bouwden in die tijd patronaten waarin soms wat sport maar vooral het culturele verenigingsleven kon plaatsvinden.

We vertellen een andere keer hoe dat in Leende was. Er zijn al niet zo heel veel mensen meer over die hier zelf bij betrokken waren, maar gelukkig hebben we de archieven van Piet Willems en Wim Pompen die veel uit deze tijd hebben vastgelegd. En voor deze speciale gelegenheid hebben we ook de prachtige foto's van Mary Verhagen- van Draanen mogen gebruiken om jullie hier te laten zien. Hierna mogen we ze verwerken in het verhaal op de website van Zorgcoöperatie Graaggedaan Leende.

Huize Sint Catharina in De Dorpsstraat en Het Patronaat aan de Valkenswaardseweg waren beide gebouwen ten dienste van het welzijnswerk in Leende.

Witte nog

Vaarwel Huize St Catharina.

In dit verhaal vertellen we uit: **‘Verhalen van vroeger uit Leenderhof’**: ‘Het moet voor de inwoners van Leende een grote vreugde geweest zijn toen zij van pastoor Johannes Smits te horen kregen dat de congregatie van de Zusters van Liefde in Tilburg hem

op 11 januari 1888 een brief gestuurd had met de toezegging ook in Leende onderwijs en bejaardenzorg ter hand te gaan nemen. Voor de 79-jarige parochieherder was het natuurlijk een welkome reactie op het beroep dat hij aan het einde van zijn pastoraat op de zusters had gedaan. Nog geen jaar later kwam hij te overlijden en werd opgevolgd door Jan Baptist Essers. Het Liefdesgesticht Sint Catharinagesticht werd in 1889 opgericht. ‘Dat de Tilburgse nonnen in Leende konden starten – uiteindelijk met een klooster, een gasthuis voor ouderen, een meisjes- en een bewaarschool en zelfs een boerderij- was vooral te danken aan de vooraanstaande en welgestelde familie Kemps-Mack. Al in 1873 vermaakte Tieleman kemps f 8.000,- aan zijn broer Petrus Kemps, die pastoor was in Made, met de bepaling dat dit geld gebruikt mocht worden voor een eventueel te bouwen liefdesgesticht in Leende. Het voorouderlijk huis van de familie Kemps tegenover de kerk van Leende zou heel geschikt zijn voor de huisvesting van het liedesgesticht. Het zou groot genoeg zijn voor zeven of acht zusters. Bij het pand hoorde veel grond en paardenstallen, die verbouwd zouden kunnen worden tot een lagere school voor meisjes.

Witte nog

'Voor 1700

Al vóór 1700 waren de Kempsen via omzwervingen vanuit de omgeving van Gemert in Leende neergestreken. Zij hielden zich bezig met bier brouwen of handel en/of waren geparenteerd aan vooraanstaande families, zoals valkeniers. In 1720 vinden we de geboorte van Hendrik Kemps en in 1789 kwam Jan Kemps hier ter wereld, als zoon van Tieleman Kemps en Johanna Hertroijs uit Valkenswaard. Jan trouwde met zijn dorpsgenote Maria Mack en handelde in zijde en kant. Hij werd een schatrijk koopman

maar verongelukte al op 43-jarige leeftijd. Tijdens het snoeien kreeg hij een zware tak tegen zijn hoofd. Jan Kemps liet een vrouw en acht kindertjes na, onder wie de hiervoor genoemde Tieleman, Petrus en Adrianus. Ze woonden in een prachtig huis tegenover de kerk. Aangezien bijna al hun kinderen priester of non werden, bleef het vermogen bij elkaar, maar stierf de familie uit. Moeder Maria Kemps-Mack overleed in 1848 op 53-jarige leeftijd'

'Een briefje

In 1864 werd tegen een notenboom vóór het huis van de nabestaanden een briefje vastgesprijkerd met de veelzeggende tekst:

"Wij zijn onder ons achten, stelen ale nagten, wij zijn te lui om te werken, daarom bestellen wij de kerken". Het taalkundig gebrekkige briefje heeft blijkbaar veel indruk gemaakt op de familie. In 1881 vermaakten enkele leden een groot deel van hun vermogen aan de kerk met het doel een gasthuis te stichten in hun dorp. Hiermee legden zij de basis voor het Sint Catharinagesticht. Met nog enkele andere schenkingen en de rente, beschikte pastoor Petrus Kemps in 1887 over meer dan 16 duizend gulden. Toch duurde het nog geruime

Witte nog

tijd voordat het bouwen kon beginnen. In december 1887 vertrok kapelaan Huberus Achterbergh naar Made om met pastoor Kemps het vormen van een stichting te bespreken. Pastoor Kemps raadde de kapelaan aan naar Eindhoven te

gaan. Daar woonde zijn zus Johanna Catharina Kemps, die wel wist wat het ouderlijk huis zou moeten kosten. Johanna Catharina wilde haar bezittingen- twee huizen met stal en schuren, erf en bouwland- in het centrum van Leende wel aan het parochiebestuur verkopen om er een 'liedesgesticht' te laten vestigen'.

In 1895 werd het Liefdesgesticht uitgebreid met een gasthuis voor de verpleging van de zieken.

Ik lees hier in '**van LIEFDESGESTICHT naar ZORGCENTRA**' dat

'Uit de nieuwjaarsgroet voor het jaar 1888 van de algemene overste van de zusters in Tilburg blijkt dat het liefdesgesticht in Leende er gaat komen'. En in het boek van Jean Coenen

Witte nog

lees ik dat het haar wens is om spoedig in Leende een be-
waar- en naaischool te kunnen beginnen. ' Door de aankoop
van de schop (een schuurtje) van een aangrenzend perceel,
kon een nieuw plan verwezenlijkt worden, Bisschop God-
schalk van den Bosch kwam in juli 1888 hoogstpersoonlijk
het terrein bekijken en de bouwplannen beoordelen. Ze
moesten kleiner van opzet worden. Daarna restte alleen nog
de toestemming van het moederhuis van de zusters. In 1889
wordt het nieuwe klooster aan de Dorpstraat in Leende be-
trokken. Het wordt genoemd naar de weldoenster Johanna
Catharina Kemps en krijgt de naam 'Sint Catharina Gesticht'
De leiding was in handen van zuster Remaica uit Oss. De
meisjesschool werd ook naar Catharina genoemd. Zeer tegen
de zin in van Leenderstrijp snoepten de zusters ook nogal
wat meisjes weg van

de openbare hulp-
school in dit gehucht
bij Leende. Deze hulp-
school ging na de dood
van meester Jan Gijs-
berts (1895) op slot.
Vijf jaar later maken de
families Kemps en Tie-
lemans Maas de bouw
mogelijk van een gast-
huis. Er werd een ver-
dieping opgezet en het
het klooster – vooral

de kapel - werd verbeterd. Er kwam grond bij : de klooster-
tuin (kloosterhof). Dat was in 1895 en daarmee begon de ge-
organiseerde bejaardenzorg in Leende.

Het was vooral de gemeente die in 1904 door haar bijdrage
de zusters in staat stelde de uitbreiding van het gasthuis te
verwezenlijken. In 1923 begon de bouw van een nieuw
klooster. Architect was Schets uit Budel. De bouw werd aan-

Witte nog

genomen door de Leendse aannemer Jos van Kuijk. In de periode 1929-1932 onderhandelden kerkbestuur, zusters en gemeentebestuur over de bouw van een nieuwe bewaarschool. De gemeente had hiervoor graag het 'cijnsge'd' willen inzetten, maar de gerechtigde inwoners weigerden 'hun' jaarrente hiervoor af te staan. In 1933 wordt de Maria kleuterschool gebouwd. De bewaarschool, het tegenwoordige Kloosterhof en nu 'muziektempel' van de Koninklijke Fanfare Philharmonie, werd Mariaschool genoemd. De naam stond in 2005 nog in natuursteen aan de voorgevel. De zusters van Liefde van Tilburg hadden ook Leendse vrouwen binnen hun congregatie. Zoals Johanna Catharina Notten, haar zuster Helana Maria Notten, Maria Theresia Horsten, zij werkte ook in Leende waar ze ook overleed en verder de dames Patronella van Laarhoven en Josina Simkens.

in 1946 konden de zusters hun VGLO Voortgezet Lager Onderwijs beginnen. In 1948 hadden de nonnen veel problemen met dit voortgezet lager onderwijs, Rond 1957 laten de zusters een nieuwe Catharina meisjesschool bouwen aan de schoolstraat. Een jaar later kondigen zij hun vertrek aan. In februari 1959 kwam de meisjesschool, de kleuterschool en het bejaardenhuis onder leiding van leken, Voor het bejaardenhuis werd een aparte stichting opgericht.

Huize St Catharina, het voormalige klooster en bejaardenhuis in Leende van de zusters van Liefde, nam later vanaf rond 1900 bejaarden op die thuis niet meer verzorgd konden worden. Zij brengen hun laatste jaren levensjaren door in huize 'Sint Catharina'. Van deze bejaardenzorg door de 'eerwaarde zusters' merkte de buitenwereld weinig of niets. Het speelde zich grotendeels binnenshuis af. Rollators waren nog niet uitgevonden en rolstoelen waren geen gemeengoed. Oudere bewoners die niet goed meer ter been waren, kwamen nauwelijks buiten, behalve in de kloostertuin. Wel op straat zag je, meestal alleenstaande, oude mannen. Dikwijls van elders afkomstig. Ze sleten bij de zusters in Leende hun oude dag. Sommigen vormden voor de jeugd een dankbaar onder-

Witte nog

werp van spot of voordegekhoudery. Ook al omdat ze het niet altijd meer goed op een rijtje hadden. Mannen als Toetje

Zuster Laretta, Riet de Greef, José Medenbach, Maria van Engelen, Annemie (Miek) Sijbers, Jet Maas, Kokkie, Sientje Guns, Gonnje van meijl, Maria van der Kruis, Marie-José Hagnaars, Tonnie Peek, Toos Verhoeven, Els van den Muizenberg

verhalen van vroeger uit Leende

Witte nog

(bijnaam) Toon van Doorn alias Toon Tram en Willemkje Ver-raa groeiden uit tot dorpsfiguren. Ook Mina Mol woonde bij de zusters. Het is onbekend of dat haar echte naam was, wel dat er een liedje over haar gemaakt is, dat vrijwel iedereen binnen de korste keren kende. Het ging over een kei in de hei die begon te blinken en Mina die begon te st....

In het klooster woonden de nonnen die les gaven aan school, voor de bejaarden in huis zorgden, maar ook zorg in de wijk deden.

Zuster Pia ging over het sokken stoppen. We moesten allemaal sokken stoppen. De sokken kwamen uit een mand. Als je heel mooi had gestopt, mocht je het iedereen laten zien.

De meeste meisjes waren intern. Zij sliepen op voormalige nonnenkamertjes. Hun opleiding kregen zij op de Huishoudschool. Het ritme was 10 dagen werken en dan 4 dagen vrij. Nacht diensten waren er toen niet voor deze meisjes. Zuster Lauretta was er 's nachts als er iets was. Op Leederhof hadden ze wel nachtdienst.

Annemie Sijbers bij het éten liftje

Annemie in de kapel

Tegenwoordig mag je niet meer van bejaarden spreken, of van ouden van dagen. We hebben het nu over senioren of 65 plussers. De mensen worden tegenwoordig ook veel ouder. In 1950 was de gemiddelde leeftijd van mannen bij overlijden 59,3, in 2012 was het 74,6, bij de mannen en 79,9 bij de vrouwen.

Witte nog

Vroeger was de ouderzorg in principe de verantwoordelijkheid van kinderen en kleinkinderen. Als opa weduwnaar werd, namen zij hem in huis. De banken van de kapel deden later dienst in de wachtkamer in de wachtkamer van de dokterspraktijk

van dokter Willem de Vocht. In de kapel was ook een bichtstoel. Daar in stond de cognacfles verstopt. Jan Verhoeven, Jan de Smet, heeft ook de ijzeren lichtarmaturen gemaakt. In de kapel zit Annemie Sijbers. Opmerkingen van Annemie. Als de oudjes waren uitgekleeed en hun pyama aan hadden, werden de kleren opgeruimd. Een mannetje zei steeds als hij aangekleed wilde worden: Gotsamme gouwe waar hedde m'n kleren gelaten?

In 1958 gingen de nonnen dus weg uit Leende. Het vertrek van de zusters had uiteraard ook consequenties voor de bejaardenzorg die de zusters tot dan toe

Witte nog

hadden uitgeoefend.

Na de nonnen runde Anna van Engelen Huize St Catherina. Er kwam een lekenbestuur. Pauw Smulders zat in het bestuur van Huize St Catharina samen met dokter W. de Vocht en pastoor de Wijs. De leiding van de meisjesschool kwam in handen van leken. Piet Raymakers werd de bovenmeester van de Catharinaschool. Hij kwam ook in het kerkbestuur. Een hoofdrol in het kerkbestuur had kerkmeester Pauw Smulders. Hij

trok de zorg voor het bejaardenhuis ook naar zich toe. Als de nonnen zo'n jaar of 3 weg zijn, blijkt het niet allemaal ideaal te lopen.. Er wonen zo'n 40 bejaarden. Er breken in het bejaardenhuis turbulente jaren aan. Bisschop Wilhelmus Mutsaerts vroeg op een gegeven ogenblik zelfs aan pastoor Frans de Wijs het kerkbestuur van zijn bejaardentaak te ontheffen. Toen werd bovenmeester Piet Raaijmakers voorzitter en Jac van Piere (procuratiehouder bij een bank in Valkenswaard), werd secretaris-penningmeester Truus de Greef en Annie Vos-van Lieshout waren verdere leden van het bestuur. Na de brand in De Ster, in 1961 kregen de eigenaren van De Ster ook een plek in het bejaardenhuis. Er zijn ook andere pensioengasten. In 1961 zijn er nog zo'n 12 a 13 pensioengasten en er wonen

38 bejaarden. De behuizing is slecht. Bij inspectie in 1960 was gebleken dat het kloostergebouw niet meer aan de nieuwste eisen voor huisvesting voldeed. Het werd door de Provinciale Commissie van Bejaardenzorg afgekeurd. Dan worden er in 1961 2 nieuwe gediplomeerde verpleeg-

Witte nog

sters benoemd door dokter W. de Vocht en pastoor de Wijs. Zij namen ook de directie over.

Kees Renkens, een voormalige politieagent uit Leende schrijft op Facebook dat het Sint Catharina gebouw er in 1958 nog stond en dat hij nadien geconfronteerd was met het ongeluk van directrice Corrie Borrenbergs, die op de Langstraat met haar sportauto verongelukte. Zij bracht mensen naar het station en op de terugweg botste ze tegen een boom.

Na mevrouw Corrie Borrenbergs kwam mw. A Gijsen en dhr. J. Smits.

Dhr. Kees van De Ster wilde eigenlijk wel een horecapand maken van Huize St Catharina. Met name van het hoofdgebouw van St Catharina. De vleugel zou dan bejaardenhuis kunnen blijven.

Er woonden vooral veel mannen. Men woonde op kamertjes.

De vrouw van Jan de Smet, Marietje Swinkels, voorheen onderwijzeres in Leenderstrip, was een van de bewoonsters. Zij was een dochter van Swinkels aan het Raadbreek, later Renheide.

Frans van Mierlo: Ik vertel een typisch voorval bij het bekijken van een oude foto.

Er waren 2 smeden die Verhoeven heetten. De een heette Jan De Smet en woonde aan de Leenderstripse kant van de tunnel, de ander heette De Neije Smet. Ik had een foto waar beide smeden aan het werk waren. Ik wilde van

Smet Verhoeven. links de neije Smet
rechts Jan de Smet

Witte nog

Sjef Cardinaal, een oude man uit Leenderstrijp weten wie nou welke Verhoeven, welke smet was. Hij bekeek de foto en zei: Kijk dat is het paard van Thedoor van Mierlo. Dan moet dit Jan de Smet zijn. In de kamertjes van de bejaarden waren opstapjes om naar buiten te kijken. Vroeger, in het klooster mochten de nonnen niet naar buiten kunnen kijken. De opa's van vroeger konden echt niet zelf hun eigen huishouden runnen. Dat was eigenlijk ondenkbaar. Huishoudelijk werk was te specialistisch en te omslachtig voor een bejaarde man om dat nog in de vingers te krijgen. Het poetsen van het huis en

eten regelen was veel ingewikkelder dan tegenwoordig en dat kon een alleenstaande man toen niet.

Janus Verspeek was een van de bewoners. Hij was een vrijgezel. Hij werd veel gepest. Verder wordt Piet Sprengers genoemd en een vrouw met 3 gehandicapte zonen. Meneer Poppelaars zat altijd in het bushokje. Jan de Waal was al heel vroeg wees. Hij zat van zijn 1 tot zijn 5 jaar in dit bejaardenoord samen met zijn zus. Hij mocht nooit met andere kinderen spelen. En weer zijn we benieuwd of we bekenden zien en wat de bezigheden buiten de pauze waren. Het meisje met de paardenstaart is Jet Maas.

Weduwen konden zich beter redden, maar

echtpaar Knapen

Witte nog

zodra zij gebrekkig werden, waren eveneens de kinderen de eerst aangewezenen om voor hen te zorgen. Er werd een boek geschreven 'De grote zaal'. Een boek over het 'bejaardenprobleem'. Waar gaat dat over?

Een moeder krijgt een hersenbloeding. Zij ligt op een zaal met andere oude vrouwen die ook niet meer voor zichzelf

kunnen zorgen. Van behandeling of revalidatie is geen sprake, laat staan iets van dagbesteding of recreatie. Bijna niemand doet iets. De mensen staren zomaar voor zich uit. De wc is vies omdat de vrouwen hun plas niet op kunnen houden. Op de zaal ontbreekt alle privacy. Alleen mensen met geld kunnen een kamer 'alleen' in een rusthuis permitteren.

De wet in die tijd bepaalde dat de zaken van de moeder verkocht moesten worden om met dat geld het verblijf te betalen. Er is geen ruimte om privé dingen te bewaren. Amper een eigen kastje.

In 1950 werd in Nederland bijna de helft van de bejaardenbedden op zalen geplaatst.

Marga Klompé kwam in die tijd met een zorgwet en Drees met de AOW in 1956. Deze wetten zorgden ervoor dat er, buiten de eigen kinderen, veel meer zorg kon zijn voor bejaarden. Financiële steun aan bejaarden ontwikkelde zich van een gunst tot een recht. Dit kon nu de overheid meer ondersteuning bood. De druk op de kinderen om voor hun ouders

Witte nog

mevrouw Drieka van Laarhoven
en Leijten

Willem van Meijl en zijn vrouw

in Leende arriveerden. Volgens Harrie van den Broek, al vanaf het begin woonachtig in Leenderhof, zouden de zusters de boerderij hebben laten bouwen. Het werd al gauw 'de

te zorgen was grotendeels weg. Evenals overal in Nederland kwam ook in Leende een bejaardenoord.

Toos: Er waren een soort verzorgingsafdelingen in Huize St Catharina.

Hier woonden o.a. het echtpaar Knapen, en de familie Guns. Zij hadden een royale behuizing en betaalden daar ook voor. Dames op de foto zijn Drieka van Laarhoven en mevrouw Leijten.

Tussen de school en de Julianastraat stond ook een boerderij. Niet duidelijk is of de zusters die hebben laten (ver)bouwen, of dat deze er al stond voordat ze

Witte nog

boerderij van de zusters'. Nonnen en leken verrichtten er het boerenwerk. Een van de leken was Willem Groenen van Zevenhuizen. Pikant detail: hij kreeg er kennis aan een van de zusters en is met haar getrouwd. Wat was de functie van de boerderij?

De boerderij was er voor het eten van de kloosterlingen. Er waren mannen uit het dorp in dienst op deze boerderij. Toon Maas begon zijn boeren bedrijf op deze boerderij. De boerderij heeft er nog lang gestaan. Peter Willems, de hopman van Jong Nederland heeft er een hele tijd gewoond en Frans en Mia Rutten hebben er ook nog even gewoond. Later deed de boerderij dienst als ruimte voor de gezamenlijke diepvries.

Er waren poetsmeisjes om Huize St Catharina schoon te houden. Meisjes uit Leende. De Mariakleuterschool lag vlak bij dit bejaardenhuis. De oudjes keken graag naar de kinderen. In die tijd hadden de kinderen in school slofjes aan. Die slofjes moesten regelmatig buiten uitgeklopt worden. Soms vlogen er slofjes richting de bejaarden. Als de kinderen die dan kwamen ophalen hadden de oudjes vaak al een snoepje klaar liggen voor het kind dat zijn slofje kwam ophalen.

Witte nog

burgemeester van de
Lokkant en Waelput

Het kerkbestuur en het bestuur van Huize St Catharina waren erg verweven in die tijd. In 1967 willen Rijk en Provincie financieel meewerken aan de noodzakelijke nieuwbouw, op een perceel aan de achterzijde van de kerk. Onder leiding van burgemeester Arnold van de Lokkant, die op het punt stond met pensioen te gaan en met zijn comptabele ambtenaar René Hurkens als rechterhand, werden de voorbereidingen voor nieuwbouw aan de Margrietlaan – een ‘gouden locatie’ in het dorpscentrum – in gang gezet. Daar was een perceel van 800 m² beschikbaar. Er werd in 1967 een aparte stichting opgezet, Stichting Bejaardencentrum Leende.

Mevrouw van Leeuwen voerde in die tijd samen met een tweede persoon, de directie. Dat kon beter. In 1967 stelde de gemeenteraad van Leende geld beschikbaar voor een nieuw bejaardenhuis in Leende.

In de Kerkkokers komt een bejaardenhuis met zo'n 60 bedden en 12 wooneenheden voor bejaarde echtparen.

Start van de bouw.
De hoogbouw in zicht

De bouw moest in de premiesectorbouw plaats vinden. Burgemeester van de Lokkant heeft er in Den Bosch de handen voor op elkaar gekregen.

Het moest een soort van flat worden. Hoogbouw in Leende, dat is wennen.

Witte nog

J. de Reus uit Oss heeft een gebouw ontworpen waarbij betonnen palen in de grond geheid moeten worden. Niet minder dan 263 stuks. Aan de achterzijde waren kerk en kerkhof. De zonnige voorzijde (de woonkant) gaf uitzicht op een groot gazon en het verkeer op de Margrietlaan. De oplevering wordt maart 1970 verwacht. De naam bejaardencentrum verandert in zorgcentrum. Er werd gewerkt met indrukwekkend materieel.

Leenderhof verbergt de toren voor een groot deel.

OP 24 juni 1970 wordt het nieuwe bejaardenhuis in gebruik genomen en verhuizen de bewoners van het Sint Catharinagesticht per huifkar in een feestelijke stoet naar het nieuwe onderkomen.

opa en oma van Weert

Witte nog

Witte nog

Prijsvraag voor passende naam.

Bij een nieuw gebouw hoort ook een nieuwe naam. In 1969 werd een prijsvraag uitgeschreven en dat leverde zo'n 60 suggesties op. Voorbeelden van namen: Keizerbosch, Huize Catharien, Huize De Nagalm, Huize Lichtbron, en Huize Avondzon. Leenderhof was de winnende naam.

In het boekje Witte nog wat hier in de Huiskamer ligt staat o.a. over Willem van Meijl: Willem van Meijl heette in de volksmond Willeke van Meijl omdat hij niet zo groot was. Hij werd ook wel Willeke den beer genoemd. Dat lijkt met elkaar in tegenspraak. Hoe kwam hij aan die bijnaam? Willeke was landbouwer en hij had een gemend bedrijf. Het vee bestond in alle geval uit een varkensbeer, een mannelijk varken waarmee hij de varkensboeren in het dorp tegen betaling van dienst kon zijn om hun zeugen te laten dekken wanneer ze berig waren. Omdat er meer van Meijlen in het dorp woonden was deze korte krachtige bijnaam heel handig.

Verhuizing met de huifkar.

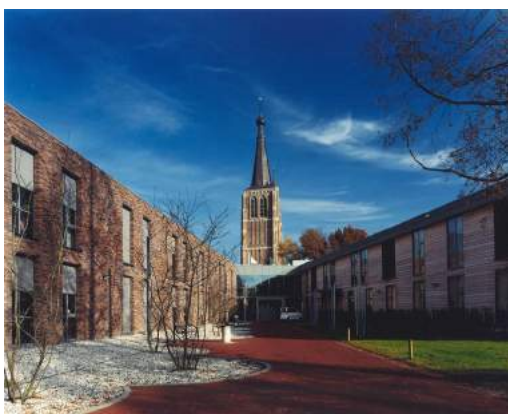
Eind 1959 wordt de VGLO school achter Huize St Catharina opgeheven.

Sjef van de Zanden is samen met zijn vrouw een van de eerste bewoners van Leenderhof.

In 1972 viert hij er op grootse wijze zijn Gouden Huwelijksfeest. Met o.a. Het Gilde Sint Catharina en Barbara. Het gebouw ondergaat in 2002 een grootscheepse verbouwing omdat het onderdeel wordt van een integraal plan, samen met Kempenhaeghe, de Bibliotheek en De Peuterspeelzaal. De bewoners van Leenderhof gaan tijdelijk naar Kempenhaeghe.

Vanaf 2003 hebben we dan Leenderhof in zijn huidige vorm.

Witte nog

Witte nog

Een gedichtje van Koos Speenhoff (dichter en liedjeszanger)

Opoe had d'r hele leven voor de kindertjes gesjouwd
Al d'r meisjes en d'r jongens waren nu getrouwd
Toen is opoe in gaan wonen bij haar jongste lieveling
En daar wachtte ze geduldig tot ze naar het kerkhof ging.
In 't begin was opoe alles, ieder was haar aangenaam
't Warmst hoekje naast de kachel, 't mooiste plaatsje voor
het raam.
Maar toen opoes spaarbankboekje helemaal was afgezet
En toen opoe lam ging liggen, moest ze 's middags vroeg
naar bed.
Eerst moest opoe naar de keuken, had d'r lieveling gezeid.
Toen moest opoe naar de zolder inde bedstee van de meid.
Maanden lag ze daar te suffen, niemand had meer medelij.
Tot de kleine meid kwam zeggen, dat d'r opoe niks meer zei.